32ste jaar. — Nr 143.

Zaterdag 28 November 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

☞ De personen die een abonnement aan den *Postrijder* zullen nemen voor het jaar 1886, zullen het blad gratis ontvangen tot den 1e januari aanstaande.

Men kan het blad eens, twee of drie maal per week ontvangen.

De prijs, vooraf betaalbaar, blijft bepaald als volgt :

Drie maal per week	**6** fr.
Twee maal	**5** fr.
Eens	**4** fr.

TONGEREN, DEN 28 NOVEMBER.

Van alles wat.

Hebt gij het gelezen in het geuzenblad ? Het zijn nu de liberalen die aan onze stad hare nieuwe paardenmarkten gegeven hebben ! Dat herinnert de geschiedenis van de kraai die zich optooide met pauwen pluimen.

Iedereen te Tongeren weet dat de nieuwe fooren ingesteld zijn door eene katholieke meerderheid tijdens het bestuur van wijlen den heer Jaminé. Buiten den raad was het wijlen de heer notaris Sweeck die zich vooral moeite gaf om de nieuwe jaarmarkten te doen oprichten, en indien het geuzenblad er aan houdt, zullen wij de artikels aanhalen welke de katholieke bladen destijds schreven om aan onze stad het voordeel der nieuwe paardenmarkten te doen bekomen. Het geuzenblad is onbekwaam om eenen enkelen regel in een liberaal blad te vinden ten gunste der nieuwe markten.

O ja, 't is ook waar ; de liberalen hebben ook eene foor ingesteld. De katholieke meerderheid had het getal der tongersche paardenmarkten bepaald op elf. De maand april alleen had er geene, voor de goede reden dat de foor van half vasten somtijds in april kan vallen.

Doch nauwelijks was er eene liberale meerderheid op het stadhuis of zij wilde, alweer gelijk de kraai van den fabel, zich met de pluimen der katholieke meerderheid optooien. Zij stemde dus eene twaalfde foor die zou gehouden worden den tweeden donderdag van april. Die slimme liberalen hadden de reden niet begrepen waarom de katholieke meerderheid geene foor in april gesteld had.

Wat gebeurde nu ? Somtijds komt Paschen wat laat en dan gebeurde het dat de paardenmarkt van half vasten gehouden werd den eersten donderdag van april en dat het den volgenden donderdag alweer paardenmarkt was.

Dat was al heel aardig, doch binnen eenige maanden gaan wij iets zien dat nog veel aardiger is. Den 8 april 1886, zullen wij twee fooren op denzelfden dag hebben : die van half vasten en die van den tweeden donderdag van april !

Zouden wij niet eenen eere-almanak moeten schenken aan het oud liberaal bestuur ?

***

Het gaat te Veurne gelijk te Tongeren ; overigens de liberalen zijn overal dezelfde. Ziehier wat men uit die stad schrijft :

Het verslag in den gemeenteraad afgelezen over den toestand der financiën, werpt een klaar licht in de geldverkwistingen van het afgeletst liberaal bestuur.

« In 1882 was er een tekort van 5,556,93 ; in 1883 van 7,758,00 fr. ; in 1884 ongeveer 25,000 franks. Om deze laatste som te betalen, hebben de liberalen 18,600 fr. obligatiën, aan de stad toebehoorende, verkocht en laten nog 3,000 fr. schuld !

» Voor het dienstjaar 1885 werd een tekort bereid van ongeveer 30,000 fr. en schikte men ongeveer 40,000 fr. stadseigendommen te verkoopen om dit tekort, en de schulden der voorgaande jaren te dekken.

» Maar ook, is het te verwonderen, als men denkt dat iedere leerling van Veurne die in de middelbare sektie der school is, meer dan 500 fr. aan de stad alleen kost ?!!!

» Zulke schandalige verkwisting is wraakroepend. »

Is dat niet juist gelijk te Tongeren ? Wat denkt het geuzenblad er over ?

***

Het schijnt dat het te Brussel op het ministerie gaat gelijk op het stadhuis te Tongeren. Zoolang de geuzen aan het roer geweest zijn, logerde de duivel in de kas ; en wanneer de liberalen het land en de stad in de schuld gesteken hebben, dan moeten de katholieken den toestand verbeteren.

M. Beernaert, minister van financiën, heeft in de Kamer eene belangrijke verklaring gedaan. In de 18 maanden dat de katholieken aan het bewind zijn, is de geldelijke toestand aanzienlijk verbeterd.

Men weet voor wat schulden wij zaten ; door het afschaffen van vele verkwistingen en het wijzer beheer der financiën, is men er ingelukt het tekort in 1885 op zeer kleine schaal te brengen, terwijl men in 1886 niet alleen hoopt gelijk te komen, maar zelfs overschot te hebben.

In dien toestand heeft men nochtans 1,200,000 franks op het budjet geschreven, ter betaling van den intrest der geleende kapitalen, voor openbare werken ; en 450,000 fr. voor burgerlijke pensioenen, die reeds zoo lang op eene verbetering wachten.

Men ziet dat er een groot verschil bestaat tusschen eene konservatieve en eene liberale regeering. Bij de laatste werd het te kort gedurig grooter en de budjetten groeiden zoo verschrikkelijk aan, dat men met schrik de toekomst inzag ; vandaag komt men tot het evenwicht terug. Dit is overigens altijd het geval : de konservatieven zetten recht wat de liberalen hebben bedorven.

Voor 1886 denkt men dat het gemeentefonds 1,800,000 fr. meer bekomen zal.

De rechterzij heeft die goede tijdingen met toejuiching onthaald, doch de linkerzij trok een jammerlijk en spijtig gezicht.

***

Wanneer, zegt de *Chronique des travaux publics*, zal er een einde gesteld worden aan den drift om de kinderen in postjes en ambten te stooten ?

In plaats, voegt dit blad erbij, dat men aan de kinderen eenen goeden stiel doet leeren of dien van den vader voortzetten, zoekt men voor hen een postje, waar zij dikwijls heel hun leven met gebrek te kampen hebben.

Postjes worden meestal maar armzalig betaald. En dan, duizenden postulanten staan voor de enge deur te wachten ; voor één postje zijn er drij- of vierhonderd aanvragers, die alle te gelijk hunne diploma's in de hoogte steken.

Ziet wat er in het onderwijs gebeurt : de Staat maaktalle jaren een heel kompagnie ouderwijzers ; verleden jaar waren er in 't geheel 1100, terwijl er met 500 meer dan genoeg waren.

Wat moet er met die overtollige gediplomeerden gebeuren ? Deze altemaal zouden willen benoemd worden ; en er is daartoe letterlijk geene mogelijkheid. Het liberaal ministerie heeft dat lokaas uitgeworpen, en het wist zeer goed dat het niet duren kon.

In Frankrijk maakt men dezelfde opmerking. « Voor ééne opene plaats, zegt de *Temps*, zijn er » honderden vragers ; één enkel wordt gekozen » en de andere verkroppen zich en worstelen wanhopig met de armoe die hun vastpakt. »

***

Het Hollandsche gouvernement heeft besloten een wetsontwerp voor te stellen, 't welk, indien het wordt aangenomen, de vrijheid van onderwijs nog veel meer zal uitbreiden dan hier in België, door de wet van 1884, werd gedaan.

Uit 's Gravenhage meldt men hieromtrent 't volgende :

« Het gouvernement is voornemens een ontwerp tot wijziging der grondwet neêr te leggen met betrekking tot het lagere onderwijs.

» Dit ontwerp stelt voor te bepalen dat het lagere onderwijs door de zorgen van den Staat zal gegeven worden, *daar alleen waar het bezonder of vrije onderwijs niet voldoende is* om in de noodwendigheden te voorzien. »

Dergelijk wetsontwerp zou, in ons land, zonder eene wijziging onzer grondwet, kunnen aangenomen worden, daar zij de vrijheid van onderwijs in haar art. 17 uitroept, en nog meer, omdat het blijkt uit den redetwist, in 't Congres, over dit artikel, dat die vrijheid in dien zin moet begrepen en uitgelegd worden.

Indien het principe der algeheele vrijheid van onderwijs hier moest toegepast worden dan verdwenen in eens bijna alle de officiële lagere scholen. Haar getal zou in alle geval bitter klein wezen en weldra zou de Staat zich nimmer met het lagere onderwijs te bemoeien hebben.

Dan eindelijk zou het eenige waar principe zegevieren : « *De Staat buiten de school.* »

Dan ook zou de gelijkheid heerschen, want liberalen en katholieken zouden op den zelfden voet geplaatst zijn en elke partij zou dan, van haren kant, de opvoeding en het onderwijs *op eigene kosten* moeten inrichten en onderhouden.

***

Het sluiten en vervangen van nutteloze scholen is thans tijdelijk opgeschorst.

Er zijn dus gemeenten die, alhoewel zij eene nutteloze school bezitten, toch verplicht zijn deze te onderhouden en eenen nuteloozen schoolmeester te betalen.

Hoe komt het dat die gemeenten tot heden de toelating niet konden bekomen tot afschalling hunner nutteloze school ?

Heel eenvoudig omdat de schoolopzieners *valsche* verslagen inleverden, en omdat de Minister maar al te veel naar die mannen heeft geluisterd. Liet hij een tweede onderzoek doen door andere mannen, zonder vooroordeel tegen de vrije scholen, hij zou de waarheid algauw onderscheppen en zien dat hij schandelijk bedrogen is geweest door zijne bedienden, die heden nog met evenveel verwaandheid te werk gaan als Piet Van Humbeeck. Wanneer zal die fopperij eens ophouden ?

***

De vrijmetselaars gaan achteruit. Dat blijkt uit de statistieken, welke over de vrijmetselarij aan het licht werden gebracht door den oud-vrijmetselaar, Leo Taxil, in zijn wetenswaardig werk over *les Frères trois points*, de broeders der drie punten.

Hij stelt vast dat de Groot-Oosten van België, die in 1864, 60 logies onder zijn gebied had, er nu maar 14 meer heeft, welke nauwelijks nog een duizendtal metselaars tellen.

De Hoogere-Raad bestuurt slechts nog 8 logies in plaats van 15, en zijne kudde bevat maar 600 aanklevers meer. De vrijmetselarij gaat achteruit ; zij ook, zij vervalt.

Welnu, de vrijmetselarij is de ziel van het liberalisme.

***

M. Thonissen die, sinds hij Minister is, het laag karakter der Liberalen reeds voldoende heeft leeren kennen, is toch nog immer genegen om, wellevendheidshalve, met hen te verbroederen. Welnu telkens wordt die brave Minister door die gemeene kerels beleedigd of slecht behandeld ! Wanneer, vraagt het *Vlaamsch Heelal*, zal M. Thonissen eens inzien dat er niets te winnen is met pootjes te geven aan zulke mannen ?

***

Ten gevolge van het sluiten der tentoonstelling van Antwerpen zijn er de verledene week een groot getal ordelintjes der Leopoldsorde rondgedeeld geweest ; het schijnt zelfs dat er binnen kort eene nieuwe uitdeeling zal geschieden.

Ter dezer gelegenheid zullen onze lezers ongetwijfeld met genoegen eene korte geschiedenis van onze nationale ridderorde vernemen.

Naar aanleiding van de groote begeerte die, om zoo te zeggen bij iedereen is van met het roode lintje te mogen prijken, zou men zeker willen gelooven dat de instelling van het Leopoldsorde destijds met algemeene geestdrift begroet werd.

Zoo was het nochtans niet.

Toen den 8 juni 1832 Graaf Felix de Merode, Staatsminister, op bevel van Koning Leopold I, het wetsontwerp voorstelde, waarbij de instelling van het *Eendrachtsorde* bevolen werd, geschiedde zulks omdat de in dienst zijnde ministers zulke hevige tegenkanting vreesden, dat zij zelven niet durfden wagen die wet voor te stellen om door het mislukken niet in verplichting te komen van hun ontslag te moeten geven.

De bespreking van het wetsontwerp begon den 2 juli met eene geweldige bestrijding van wege M. Liedts, die zich hardnekkig tegen een eereorde verzette.

Burggraaf Vilain XIIII sprak in denzelfden zin en M. Desmanet de Biesme wilde ook van geen ridderorde weten, omdat het een middel ging zijn tot verleiding en omkoop.

Maar de grootste tegenstander was M. Gendebien die in bitsige bewoordingen zijne ontevredenheid te kennen gaf van de Kamer met zulke benzelarijen bezig te zien.

In tegenovergestelden zin spraken MM. de Gerlache, Nothomb en de Mérode, die het voorstel uit al hunne krachten ondersteunden.

De bespreking duurde vier dagen — dat was eene langdurige bespreking in dien tijd ! — en het wetsontwerp werd den 6 juli aanvaard door 57 stemmen tegen 35, met deze wijziging, dat de titel van Eendrachtsorde zou veranderd worden in Leopoldsorde.

In den Senaat ging het beter : slechts twee senators stemden er tegen.

Den 11 juli 1852 werd de wet afgekondigd ; den 9 augustus daaropvolgende verscheen er een koninklijk besluit waarbi' de vorm en de kleur der eereteekens bepaald wierden ; den 8 november van hetzelde jaar werd bij koninklijk besluit het beheer der orde aan het ministerie van buitenlandsche zaken toevertrouwd.

Door de wet van 28 november 1885 werd er eene klas gevoegd bij degene die reeds in het orde bestonden en bij koninklijk besluit van 16 mei 1859 werd de vorm van het eereteeken gewijzigd.

Het Leopoldsorde begrijpt vijf klassen of rangschikkingen : ridders, officiers, commandeurs, groot-officiers en groot-lint.

De soldaten en de onder-officieren, die met het Leopoldsorde vereerd zijn, genieten een jaarlijksch inkomen van 100 fr. welk door niemand kan in beslag genomen worden.

Alle de andere gedecoreerde, alsook de krijgslieden die den graad van officier bereiken, trekken hoegenaamd niets.

Om te eindigen moeten wij nog zeggen, dat de leden der Wetgevende Kamers, die het meest tegen de instelling gesproken hebben, naderhand hetzelve niet weigerden.

Wij vernemen dat in den loop der maand december een groote meeting te Tongeren zal gehouden worden ten einde middelen te beramen om ter hulp te komen aan den landbouw.

Men teekent in onze dorpen talrijke petitien die zullen aan de Kamers gezonden worden om te vragen dat er, naar het voorbeeld van andere naburige landen, inkomrechten geheven worden op de granen en het vee uit den vreemde ingevoerd.

Ter gelegenheid van het feest der H. Cecilia heeft het zanggenootschap der H. Familie verleden zondag de hoogmis in O. L. V. kerk uitgevoerd. Na de hoogmis heeft het Fanfaren genootschap der Concordia eene wandeling door de straten der stad gedaan.

In hare zitting van donderdag heeft de Kamer met eenparige stemmen de kiezing van M. Ensch te Virton goedgekeurd.

De oorlog tusschen Servië en Bulgarië.

De oorlog tusschen Servie en Bulgarie is een feit van historische beteekenis, omdat het na eenwen de eerste keer is dat Christenvolken op het schiereiland van den Balkan tegen elkander ten strijde trekken. Sedert de 14e eenw tot voor zeven jaren heeft steeds het Kruis de Halve Maan bestreden, en thans staan twee legers met het kruis in hun vaandels tegen over elkaar, terwijl de popes, naar gelang hunner nationaliteit, God aanroepen om aan Serviers of Bulgaren de overwinning te schenken. Slechts weinige jaren eerst zijn de Slavische volken van het Turksche juk bevrijd, of zij staan reeds als vijanden tegenover elkaar. Een fraai schouwspel voor de Turken, die niet zonder vermaak dien broedermoordenden strijd zullen aanzien !

De Serviers beweeren dat, in het distrikt van Wranja, eene schending der grenzen door de Bulgaren den beker heeft doen overloopen en de oorlogsverklaring heeft uitgelokt. In het oorlogsmanifest somt koning Milan de beleedigingen op die hij van zijn buurman heeft moeten ondergaan. Bulgarie heeft, zoo heet het, de verdragen gebroken, heeft het politiek evenwicht in de Balkanlanden verstoord, heeft door willekeurige maatregelen aan de grenzen het handelverkeer met Servie belemmerd, heeft zich Bregovo met wapengeweld toegeeigend en heeft aan Servische landverraders ondersteuning verleend, Serviers mishandeld, de grensbevolking verontrust en ten slotte het Servische leger aangevallen.

Voorwaar een zeer lang zondenregister ! Het antwoord van prins Alexander slaat een geheel anderen toon aan. Onze Servische broeders, zoo zegt de vorst, willen ons te gronde richten, en vallen ons op laffe en verraderlijke wijze aan. Een strijd op leven en dood zal daarvan het gevolg zijn. De vorst brengt voorts zijne tegenstanders den broederband in herinnering, die alle Slaven verbindt en die hen had moeten verhinderen, om het werk der Bulgaarsche eenheid te bestrijden.

Zoolang de Turken meester van het land waren, waren Serviërs en Bulgaren wapenbroeders. Bulgaren vochten op het Amselfeld ; onder Huniady hielpen zij Belgrado verdedigen ; Bulgarische vrijwilligers waren de Serviers in het afschudden van hun juk behulpzaam, en zelfs in den jongsten Oosterschen oorlog waren Bulgaarsche legioenen bij het Servische leger ingelijfd. Al die feiten komen onwillekeurig in herinnering, nu de vrienden van gisteren bittere vijanden geworden zijn. Geen twijfel of prins Alexander mag, nu hij zijn lot zoo nauw met dat van zijn volk verbonden heeft, meer op de sympathie der Slavische volken rekenen dan koning Milan, die zich alleen door diplomatieke overwegingen in zijne politiek laat leiden.

Sedert zijne troonsbeklimming heeft deze koning voortdurend eene zeer moeilijke positie, en eene zeer machtige partij te bestrijden gehad, die eene zuiver Slavische politiek en aansluiting aan Rusland verlangde. De koning, die zich geheel aan Oostenrijk verbonden heeft, werd aanhoudend bedreigd, en had dikwijls met samenzweringen en opstanden te kampen. Onder deze omstandigheden kon hij, nu bijkans de geheele mannelijke bevolking des lands onder de wapens stond, zijn leger niet onverrichterzake huiswaarts doen keeren en een oorlog was het eenige middel om hem uit zijne moeilijke positie te redden. Hij wachtte nog een tijdlang op het resultaat van de beraadslagingen der conferentie, maar toen het scheen, dat die vergadering slechts platonische besluiten zou nemen, zonder aanwijzing van de middelen om ze uit te voeren, moest hij zijn toevlucht tot het zwaard nemen. Hij ging daartoe des te eender over omdat het Servische leger talrijker en beter geoefend en gewapend is dan het Bulgaarsche, en hij zich dus van de overwinning zeker kon achten.

Onze legers weten echter dat tot heden de hoop der Serviers zich met verwezentlijkt heeft.

Komt te verschijnen de drie eerste afleveringen van **Stanley's reizen, ontdekkingen en lotgevallen** in MIDDEN AFRIKA, uit het engelsch vertaald met vergunning des schrijvers en der uitgevers.

Geillustreerde uitgave met meer dan drie honderd fraaie hout- en photo-gravuren en prachtige doorde uitstekendste kunstenaars geteekende titel- en slotzinnebeelden voor elk hoofdstuk.

Het komplete werk zal verschijnen in afleveringen van 40 bladzijden gedrukt op zwaar papier met elzevier-letter.

De 1000 eerste inschrijvers ontvangen gratis als premie 16 keurige chromo-platen in 12 kleuren gedrukt en 6 kaarten evenceens in kleurendruk.

Stanley is de dappere en onvermoeibare reiziger die door Gordon Bennett naar Africa gezonden werd om Livingston te gaan zoeken.

Stanley vertrok naar het middelpunt van het Zwarte Werreldeel, hij doorkruiste Africa in alle richtingen tot dat hij eindelijk den verdwenen Livingston te Oejiji terug vond.

Teruggekomen in Europa, in 1879, werd hij hetzelfde jaar als opperbevelhebber met eene expeditie of verkenningstocht, door Z. M. Leopold II naar de Congo afgezonden.

Bij het lezen van Stanley's werken verdwijnt eenskaps de sluier, welke over Afrika uitgespreid ligt ; de lezer wordt op eens midden onder die barbarische volksstammen verplaatst, die met zoo menig tiental millioenen dat werreldeel bewonen ; hij wordt toeschouwer van die zoo boeiende tafereelen, welke hem het geheel als een prachtig heldendicht voorstellen. Hij gevoelt zijne geestdrift meer en meer aangroeien voor den held, die door zijnen moed en zijn beleid er in geslaagd is, al de op zijnen reistocht opeengehoopte hinderpalen uit den weg te ruimen en allen weerstand te overwinnen.

Men zal gemakkelijk begrijpen dat het daarstellen eener zoo belangrijke uitgave, de schoonste die tot heden in België uitgekomen is, met groote onkosten en groote opofferingen is gepaard gegaan. De premien alleen vorderden reeds een zeer aanzienlijk kapitaal.

Deze platen in 12 kleuren zijn bepaalde meesterstukken ; zij zijn uitgevoerd naar photographien, schetsen en verdere orijineele stukken, door de landverkenners zelven, bereidwillig ter onzer beschikking gesteld.

De zes landkaarten zijn met de meeste zorg en de stipste nauwkeurigheid opgesteld en uitgevoerd.

VOORWAARDEN. — Stanley's reizen, verschijnen in afleveringen van 5 vel druks, of 40 bladzijden royaal 8°. — Elke aflevering kost een frank. — Geene aflevering wordt afzonderlijk verkocht. — De betaling geschiedt telkens na ontvangst van 3 afleveringen. — Er zullen geregeld elke maand 3 afleveringen te gelijk verschijnen. — De drie eerste zijn verschenen.

Men schrijft in bij M. P. MAES, uitgever, n° 98, Anspachlaan, Brussel.

BINNENLAND.

Het is dus bepaaldelijk maandag, dat de gemeenteraad van Luik moet uitspraak doen in de kwestie van het godsdienstig onderwijs in de gemeentescholen. Volgens eenen korrespondent van de *Nation*, zou M. Kleyer eene *transactie* voorstellen : deze zou hierin bestaan, dat men den priester slechts in een bepaald getal gemeentescholen zou toelaten om alzoo de officieele aanneming der katholieke scholen voor te komen.

— Men schrijft uit Antwerpen :

Er heeft hier eene merkweerdige tentoonstelling van aardappelen plaats gehad. De zwaarste woog 1450 grammen. De langste was 52 centimeters. De aardappelen, die den prijs wonnen voor komieksten vorm, was de eerste, den kop van eenen buldog, de tweede, eene leers.

— Een persoon heeft bij testament aan de godshuizen van Brussel eene som van omtrent 500,000 fr. bezet, op voorwaarde dat de intresten vooral gebraikt worden tot onderstand dergenen, die het slachtoffer zijn der rechterlijke dwalingen.

— Dezer dagen hebben drie soldaten door eene kuip met kalk of mortel op de rails van den spoorweg te werpen, gepoogd eenen trein te doen ontriggelen. Het feit gebeurde te Elssene, in de nabijheid der bouwwerken van het nieuw krijgshospitaal. De baanwachter Moreau, die hunne misdadige poging had opgemerkt, haastte zich het voorwerp van de rails te werpen en de soldaten te achtervolgen, die in allerijl de vlucht hadden genomen. Hij gelukte er in, een hunner, een artillerist aan te houden. Naar de gevangenis gebracht, heeft hij geweigerd de bewegreden der misdaad en de namen zijner medeplichtigen op te geven.

— GEHEIMZINNIGE KOOP. — Zoo wat vier maanden geleden kwam eene juffer van een vijftigtal jaar ond een appartement bewonen op de tweede verdieping van het huis n° 16 der Lange Wagenstraat, te Brussel. Die juffer zegde te heeten Louise Doyen. Zij was in bezit van een groot getal kisten en koffers. In haar appartement waren al de stoelen, de tafels en al de andere meubelen bedekt met allerhande voorwerpen. Zij leefde op zeer geheimzinnige wijze. Zij hield zich met niemand op en sprak bijna nooit met de lieden des huizes. Zij had nogtans gezegd, toen zij zich daar kwam vestigen, dat zij drie jaren te Molenbeek gewoond had. Dezer dagen had zij gezegd dat zij ziek was. Woensdag zag men haar uitgaan en eenigen tijd daarna terugkeeren ; zij zag er ziekelijk uit. Sedert dien zag men haar niet meer beneden komen. Vrijdag morgend werden de voornaamste hoorders des huizes ongerust omdat zij geen teeken van leven hoorden in de kamer van mej. Doyen. Zij lieten de policie ontbieden.

Een policieofficier verscheen weldra ter plaats, vergezeld van eenen agent en van eenen slotmaker. Toen de deur geopend was bevond men zich in tegenwoordigheid van eendroevig schouwspel. Mej. Doyen lag, in de nabijheid van haar bed, op den grond uitgestrekt ; naast het lijk stond een waterpot en eenige stukken papier met bloed bevlekt lagen op den grond verspreid. Het lijk werd op het bed gelegd, terwijl een geneesheer ontboden werd. Het eerste gedacht van den doctor was dat mej. Doyen wel het slachtoffer eener misdaad kon wezen. Het parket, dat in den namiddag ter plaats verscheen, deed onverwijld het lijk naar het St-Jansgasthuis overbrengen.

Uit het ingespannen onderzoek bleek alras dat Louise Doyen de naam niet was van die vrouw ; zulks is de geheimzinnige kant der zaak, want men vraagt zich al welke rede die vrouw aangezet had hare identiteit te verbergen. In hare papieren heeft men het portret aangetroffen van een harer neven, die te Brussel officier van policie is. Door hem is men te weet gekomen hoe de waren naam is van die vrouw. Zij heet Josephien I... De lijkschouwing, door de wetsdoctors Stenan en Vlemackx gedaan, heeft vastgesteld dat zij eene natuurlijke dood gestorven is.

— De *Impartial* meldt dat de afgezaardigden van Nyvel besloten hebben in den loop van den tegenwoordigen zittijd der Kamer, een wetsontwerp voor te dragen tot het invoeren van inkomrechten op de bersten.

— Een burger van Namen die aan slaapwandeling onderhevig is, stond een dezer laatste nachten op en begon uit alle kracht tegen onzichtbare vijanden te worstelen. Met de vuisten verbrijzelde hij al de ruiten zijner slaapkamer, zoodat hij zich zware wonden aan handen en armen toebracht.

— Men schrijft uit Zelzate :

« Een gevecht tusschen schippers en inwoners dezer gemeente, heeft verleden nacht plaats gehad ; een 18jarige jongeling aan eene achtbare familie behoorende, is doerlijk mishandeld.

— Men schrijft ons uit Borgen :

In de gemeente Ghisinge, waar de beste tabak van het land gekweekt wordt, hebben twee kerels een tabaksveld bijna geheel ledig gestolen. Terwijl zij hen op eene naburige weide aan 't afstroopen waren, werden zij ontdekt en in den manschijn door den zoon van den eigenaar achtervolgd. Hij gelukte er in, een der schelmen aan te houden.

— Men schrijft uit Charleroi :

De werklieden der steengroeven van Vaulx hebben een gevecht in regel geleverd met de jachtwachters van den prins de Ligne. Er zijn eenige licht gekwetsten. Bij huiszoeking heeft men bij de steengravers verscheidene wapens en jachtgerief aangeslagen. Meest allen waren van uitmuntende geweren-*Lefaucheux* voorzien.

— Leeftijd, waarop eenige beroemde toonkundigen begonnen te komponeeren : Mozart was, toen hij zijne eerste compositie schreef, 12 jaar ; Weber, 14 ; Zingarelli, 16. Pacini en Petrella, 17 ; Boieldieu, Rossini en Luigi Ricci, 18 ; Haendel, Cherubini, Mehul en Donizetti, 20 Paer, Meyerbeer en Ponchielli, 21 ; Paisiello Spontini, Bellini, Gowes en Pedrotti, 22 ; Jomelli, Cimarosa, Wagner, 23 ; Pergolese, Grétry, Herold, 24 ; Verdi en Boito 26 ; Gluck en Halevy, 28 ; Auber 30 ; Glinka, 32 en Gounod 35.